

[Poul Hartling.]

Må jeg så sige, at det dagsordensforslag, som det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte, kan vi stemme for, så meget mere som dets indhold nøje svarer til et afsnit i det oplæg, vi drøftede på landsmødet i september. Det af det ærede medlem hr. Aksel Larsen stillede ændringsforslag må venstre afvise. Det lød jo så stærkt i går, da det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde, at man nu ville reducere skattefradragsretten til en teknisk blindtarm, der hurtigt og let kunne fjernes, og derfor synes jeg, det bør anerkendes, at hr. Peter Nielsen nu har stillet et ændringsforslag, som der jo kun kan være logisk mening i, hvis det betyder et alternativ til hr. Aksel Larsens ændringsforslag. Det er for øvrigt i god overensstemmelse med statsministerens og andre ministres løfter før valget om, at skattefradragsretten ikke skulle fjernes, og dette alternative ændringsforslag, som jeg lige har nævnt her, kan vi derfor støtte.

Det har været karakteristisk for denne åbningsdebat — forekommer det mig — at der både fra venstre, de konservative og de radikale er fremkommet en ganske skarp kritik af regeringens holdning, men samtidig er givet udtryk for vilje til at samvirke om en løsning af problemerne.

Om dette folketingsår skal blive goldt eller frugtbart, afhænger nu af, om regeringen har vilje til og er i stand til at lede samarbejdet — og det spørgsmål er ikke blevet afklaret under denne debat.

Poul Møller: Ja, jeg skal da heller ikke bebrejde statsministeren, at han svarede så kort i formiddags, som tilfældet var — jeg tror, vi alle sammen betragter det som en stor venlighed over for tinget — men jeg vil gerne føje til, at jeg jo nok synes, han kunne være gået ind på nogle af de spørgsmål, der blev rejst i går, ud over dem, han tog frem. Jeg stillede en række spørgsmål vedrørende regeringens økonomiske politik, men det vil ikke falde i god jord at forlænge debatten, og jeg skal derfor ikke gentage disse spørgsmål. Vi vil som sagt kunne vende tilbage til dem mange gange i de kommende uger og måneder.

Det, som statsministeren specielt talte om i dag, var jo markedsproblemerne og den tale, statsministeren holdt i Strasbourg.

Jeg vil gerne sige her, at i hvert fald har jeg ikke i går bebrejdet statsministeren noget vedrørende hans tale i Strasbourg; mine bemærkninger om slinger i valsen gik ikke på statsministerens udtalelser — så kan statsministeren gætte 3 gange eller 2 gange, hvem de så gik på. Alligevel føler jeg, at det her skal siges, at nu må vi heller ikke lade det nordiske perspektiv sådan helt forsvinde i den tåge, som omgav Christiansborg i formiddags, medens statsministeren talte. Nordens Dag er vel overstået, men statsministeren skal vist til Ålborg i aften og tale Norden igen, og lad nu ikke det hele fordunde i slet ingenting, for så hurtigt skulle dette perspektiv nødtigt falde. Lad os holde fast på det, og i den forbindelse kan jeg ikke andet end give hr. Baunsgaard ret i, at vi måske også kunne få lidt mere fasthed i det nordiske initiativ og perspektiv, hvis vi fik lejlighed til at drøfte disse problemer i folketingets markedsudvalg.

Statsministeren gjorde nogle bemærkninger om statsudgifternes vækst og spurgte mig: hvor skal der skæres ned? Det er jo statsministerens yndlingsspørgsmål. Nu drejer det sig imidlertid ikke om en nedskæring, men det drejer sig om stignings-takten i statsudgifterne. Det, jeg hævder, er, at når vi vil have hele samfundet til at indrette sig efter den forventede produktionsstigning, er det en meget dårlig begyndelse derpå, når statsministeren i samme moment siger, at statsudgifterne vil stige stærkere end produktionsstigningen. Det vil uvægerligt medføre, at de parter, der skal tage statsministerens brev alvorligt, på forhånd bliver indstillet på at sige: ja men når man starter dér med at glide fra de 3 pct. hvorfor kan vi andre så ikke også glide lidt?

Derfor er det kunsten at få disse statsudgiftsstigninger til at rette sig efter den produktionsstigning, man regner med der kan komme i samfundet. Jeg tror ikke, det lader sig gøre år efter år til stadighed at flytte en større og større del af den almindelige arbejdskraft over i offentlig virksomhed og at tage den højt kvalificerede arbejdskraft fra erhvervslivet og beslaglægge den til offentlig virksomhed; vi må ikke glemme, at med statsvirksomhedernes vækst ud over produktionstakten, ud over det tempo, der er i uddannelsen, opstår vanskelighederne netop ved, at de højt kvalificerede søges til